

Гео Милев
Декември

Пред дъжд, и сняг, и мрак, и вятър, и кръв – ний идем към ясните ясли на бога.

През безкрайния свят – труд и страдание – по белите път на далечната зима ни нашта звезда. Ни води вярата в нашата звезда в нашата звезда.

Нека тих блясък огрее нашите черни строшени ръце. Нека разтворените небеса облажат сърцата ни с песента на златни струни и сребърни камбани и светлия зов на ангели небесни: Осанна! Осанна! Мир на земле – во човецех благоволение!

Небесата се разтварят и ний влизаме през техните елмазни порти.
и свеждаме с радост сбръчкани черни чела пред ясните ясли на новия бог.

Пречиста Дево, из твоето сърце разцъфна бяла роза – обял венец над черния кръст на нашето страдание. Ний свеждаме черни чела.

И лъчезарното дете в твоя скут с усмивка издига благославяща ръка над нас и казва:

Мир вам!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11358>]